

TOON DEKKERS RIP

Onze eminente klasgenoot Toon Dekkers is een maandje geleden plotseling uit de tijd geraakt. Ik hoorde het via via. Ik heb deshalve telefonisch contact gehad met zijn zus Ria uit Emmeloord en zij bevestigde inderdaad dat Toon niet meer onder ons is.

Wat is er gebeurd op de 27ste september in zijn woonplaats Steenwijk? Toons buurvrouw vond het vreemd dat er bij hem 's ochtends om half 11 nog licht brandde en dat de gordijnen dichtzaten. Ze bezat een sleutel, ging naar binnen en vond Toon in zijn bed. Hij was in zijn slaap overleden. Even later meldde zich een lid van het koortje waarvan Toon de dirigent was met de vraag waar hij bleef ivm de uitvaart van een ander koorlid. Ze zaten te wachten op Toon. Het koor verloor daardoor in één week tijd twee leden en heeft nog drie zangers over. (Zie ook bijgevoegde artikelen uit 2019 over Toons oproep voor zangers.)

Toon was in zijn werkzame leven onderwijzer op de Clemens-school in Steenwijk. Toen hij 59 was, is hij met vervroegd pensioen gegaan. "Hij vond het niet leuk meer in het onderwijs", vertelde Ria. "Hij had een hekel aan het computerwerk en de administratieve rompslomp." Toon was nog een aantal jaren beschikbaar als invaller en is vervolgens definitief gestopt.

Zoals wij al sinds onze tijd op de Ludgeruskweekschool weten, was Toon een muzikman. Ria vertelde me dat hij lid is geweest van meerdere koren tegelijk als zanger en als dirigent. De laatste jaren deed hij alleen nog de *Schola Cantorum*. Trompet spelen deed hij niet meer. Hij kocht in Steenwijk op enig moment een piano, heeft daarop ook leren spelen, maar besepte ook, zei Ria, dat hij daarmee te laat begonnen was.

Ook deed Toon – en ik herinnerde mij dat van onze laatste reünie – een poging Russisch te leren. Daartoe ging hij een aantal jaren op vakantie naar Sint Petersburg. Een paar jaar geleden pakte hij dat weer op.

Toon was de tweede in een gezin van vijf kinderen. In 1956 trok het jonge gezin vanuit West-Brabant naar Espel in de Noordoostpolder. Hij is vrijgezel gebleven. Ria vertelde dat hij wel een paar korte relaties had gehad, maar die waren op niks uitgelopen. "Niettemin vermaakte hij zich goed", zei ze.

Wij kennen hem als een buitengewoon prettige jaargenoot. Iedereen zal goede herinneringen aan hem hebben, zo schat ik in. Ik speelde samen met hem in een orkestje en een blokfluitensemble. Toon speelde de basfluit. Beetje eenling was hij wel. Maar sociaal was hij zeker ook.

Zijn plotselinge overlijden verraste iedereen die hem goed gekend heeft. Weliswaar had hij enkele jaren geleden een pacemaker gekregen, maar hij voelde zich heel goed de laatste tijd. Ria: "Hij was twee weken geleden nog bij een broer van mij en had hem enthousiast verteld over allerlei plannen die hij nog had. Het heeft niet zo mogen zijn."

Toon leed aan de ziekte van Willebrand, een erfelijke aandoening waarbij het bloed niet genoeg stolt. Hierdoor kunnen bloedingen zonder duidelijke oorzaak optreden en langer

duren dan normaal. Toon heeft daardoor een aantal malen in het ziekenhuis gelegen, om een bloedneus onder controle te krijgen. Het is een van de redenen waarom hij zijn lichaam ter beschikking heeft gesteld van de medische wetenschap.

PS. Voor de Ludgerianen uit andere jaargangen die geen beeld meer hebben bij Toon, zie de twee bijgaande foto's.

